

Het Boek Daniël - Nummer Honderdvier

Het ontsluiten van de profetische regel: inzicht in het onderzoekend en het uitvoerend oordeel in de laatste dagen

Jeff Pippenger
2024-02-29

Wij stellen de profetische regel vast die werd geïdentificeerd door de Leeuw uit de stam van Juda in Zijn werk van het openen van de laatste zes verzen van Daniël elf, ten tijde van het einde, in 1989, toen de Sovjet-Unie werd weggevaagd door een geheime alliantie tussen Ronald Reagan en de paus van Rome. Wij hebben aangetoond dat de drievoudige toepassingen van Rome en de val van Babylon de vrouw identificeren en het beest waarop zij rijdt en waarover zij regeert in Openbaring zeventien.

De voorstelling van de vrouw en het beest in de hoofdstukken zeventien en achttien duidt op het voortschrijdende oordeel dat God over het Moderne Babylon brengt, beginnend bij de spoedig komende zondagswet en voortdurend totdat Michaël opstaat en de menselijke genadetijd wordt afgesloten. Die tijdsperiode markeert het eerste deel van Gods Uitvoerend Oordeel, dat wordt voltrokken met een vermenging van Zijn barmhartigheid. Daarna, met de zeven laatste plagen, is met Zijn oordelen geen barmhartigheid meer vermengd. Deze twee stappen zijn ook af te leiden in het Onderzoekend Oordeel, dat begon op 22 oktober 1844. Het onderzoekend oordeel begon met het onderzoek en oordeel van de doden, en op 11 september 2001 begon het onderzoekend oordeel over de levenden.

Het oordeel over de levenden is eveneens in twee perioden verdeeld, waarvan de eerste begon op 11 september 2001, met het onderzoek en oordeel over hen die kandidaten zijn om tot de honderdvierenveertigduizend te behoren, want het oordeel begint bij het huis van God. Het onderzoekend oordeel over de doden werd alleen voltrokken over hen wier namen op enig moment in hun leven in het boek des levens waren opgetekend. De namen van de doden die waren opgeschreven en geregistreerd, werden vervolgens vergeleken met het boek van de zonden. Indien zij onbeleden zonden hadden, werden hun namen uit het boek des levens verwijderd. Het onderzoekend oordeel over de levenden wordt gekwalificeerd als beginnend bij het huis van God, terwijl een dergelijke kwalificatie bij het onderzoekend oordeel over de doden niet nodig was.

In het onderzoekend oordeel over de levenden was Gods Woord er zorgvuldig in aan te duiden dat dit oordeel tijdens de verzegelingstijd van de honderd vierenveertigduizend begon te Jeruzalem, dat Gods kerk is. De Bijbel levert een tweede rechtstreeks getuigenis van dit feit.

Want de tijd is gekomen dat het oordeel moet beginnen bij het huis van God; en indien het eerst bij ons begint, wat zal dan het einde zijn van hen die het evangelie van God niet gehoorzaam zijn? 1 Petrus 4:17.

Het oordeel over de levenden begint te Jeruzalem, het huis van God, en er is een bepaalde tijd waarop dat oordeel aanvangt. Het oordeel over de levenden begint in Jeruzalem wanneer de

schrijversinktkoker door Jeruzalem gaat en een merkteken aanbrengt op de mannen en vrouwen die zuchten en weeklagen over de gruwelen die in de kerk en ook in het land bedreven worden.

De groep die het evangelie niet gehoorzaamt, wordt in Openbaring hoofdstuk zeven geïdentificeerd in tegenstelling tot de honderdvierenvijftigduizend, waar Johannes hen daar aanduidt als de grote schare. De grote schare vertegenwoordigt een groep levende zielen die gedurende de periode van het oordeel over de levenden worden geoordeeld, die Gods wet niet volledig hebben gehoorzaamd, want zij hebben aanbeden op de zondag van de paus. Bij de spoedig komende zondagswet in de Verenigde Staten zullen zij die verzegeld zijn door de engel met de schrijversinktkoker in Ezechiël hoofdstuk negen, hetgeen tevens de verzegeling van Openbaring hoofdstuk zeven is, omhooggeheven worden als een banier. Dan zullen degenen die het evangelie thans niet gehoorzamen, ter verantwoording worden geroepen met betrekking tot de sabbat van de zevende dag.

“Maar christenen van vroegere generaties hielden de zondag, in de veronderstelling dat zij daardoor de bijbelse sabbat onderhielden; en ook nu zijn er ware christenen in elke kerk, de rooms-katholieke gemeenschap niet uitgezonderd, die oprecht geloven dat de zondag de door God ingestelde sabbat is. God aanvaardt hun oprechtheid van voornemen en hun rechtschapenheid voor Hem. Maar wanneer de zondagsviering door de wet zal worden afgedwongen, en de wereld zal zijn verlicht aangaande de verplichting van de ware sabbat, dan zal ieder die het gebod van God overtreedt om gehoor te geven aan een voorschrift dat geen hogere autoriteit heeft dan die van Rome, daardoor het pausdom boven God eren. Hij betuigt hulde aan Rome en aan de macht die de door Rome verordende instelling handhaaft. Hij aanbidt het beest en zijn beeld. Wanneer de mensen dan de instelling verwerpen die God heeft verklaard het teken van Zijn gezag te zijn, en in de plaats daarvan eren wat Rome heeft gekozen als het kenteken van haar opperheerschappij, zullen zij daardoor het teken van trouw aan Rome aanvaarden — ‘het merkteken van het beest’. En pas wanneer de kwestie aldus duidelijk aan het volk is voorgelegd, en zij ertoe zijn gebracht te kiezen tussen de geboden van God en de geboden van mensen, zullen zij die in de overtreding volharden ‘het merkteken van het beest’ ontvangen.” *The Great Controversy*, 449.

Het teken van hen die verzegeld zijn, is Hij die hen die het evangelie niet gehoorzamen, tot gehoorzaamheid roept.

En te dien dage zal er een wortel van Isaï zijn, die zal staan als een banier der volken; naar hem zullen de heidenen vragen; en zijn rust zal heerlijk zijn. En het zal geschieden te dien dage, dat de Heere ten tweeden male zijn hand zal aanleggen om te verwerven het overblijfsel van zijn volk, dat overgebleven zal zijn, uit Assyrië, en uit Egypte, en uit Pathros, en uit Kusch, en uit Elam, en uit Sinear, en uit Hamath, en van de eilanden der zee. En Hij zal een banier oprichten voor de volken, en de verdrevenen van Israël bijeenbrengen, en de verstrooiden van Juda vergaderen van de vier hoeken der aarde. *Jesaja 11:10–12*.

Zij die het evangelie thans niet gehoorzamen, worden geoordeeld terwijl zij leven, maar hun oordeel moet volgen op het onderzoekend oordeel van de levende honderdvierenveertigduizend, want zij kunnen slechts worden gewaarschuwd door mannen en vrouwen met het zegel van God te

zien tijdens de crisis van de spoedig komende zondagswet.

“Het werk van de Heilige Geest is de wereld te overtuigen van zonde, van gerechtigheid en van oordeel. De wereld kan slechts worden gewaarschuwd wanneer zij degenen die de waarheid geloven, door de waarheid geheiligd ziet, handelend naar verheven en heilige beginselen, en in hoge, verheven zin de scheidslijn tonend tussen hen die de geboden van God onderhouden en hen die die onder hun voeten treden. De heiliging door de Geest markeert het verschil tussen hen die het zegel van God hebben en hen die een valse rustdag onderhouden. Wanneer de beproeving komt, zal duidelijk blijken wat het merkteken van het beest is. Het is het houden van de zondag. Degenen die, nadat zij de waarheid hebben gehoord, deze dag blijven beschouwen als heilig, dragen het kenteken van de mens der zonde, die meende tijden en wetten te veranderen.” Bible Training School, 1 december 1903.

Het uitvoerende oordeel, waarin het werk van de derde Elia wordt volbracht, begint bij de spoedig komende zondagswet. Het omvat twee tijdsperioden; in de eerste periode zijn Gods oordelen vermengd met barmhartigheid voor hen die het evangelie nu niet gehoorzamen, en daarna wordt het gevolgd door de zeven laatste plagen die zonder barmhartigheid worden uitgegoten.

„De genadetijd zal niet veel langer voortduren. Nu trekt God Zijn weerhoudende hand van de aarde terug. Lange tijd heeft Hij tot mannen en vrouwen gesproken door de werking van Zijn Heilige Geest; maar zij hebben geen gehoor gegeven aan de roepstem. Nu spreekt Hij tot Zijn volk en tot de wereld door Zijn oordelen. De tijd van deze oordelen is een tijd van genade voor hen die nog geen gelegenheid hebben gehad te leren wat de waarheid is. Teder zal de Heere op hen neerzien. Zijn hart van barmhartigheid wordt bewogen; Zijn hand is nog steeds uitgestrekt om te redden. Grote aantallen zullen worden toegelaten tot de kudde van veiligheid, die in deze laatste dagen de waarheid voor het eerst zullen horen.” Review and Herald, 22 november 1906.

Zij die het evangelie niet gehoorzamen, zijn de „andere schapen” die Jezus beloofde te roepen, en zij zullen Zijn stem horen wanneer Hij roept.

En Ik heb nog andere schapen, die niet uit deze schaapskooi zijn; ook die moet Ik leiden, en zij zullen Mijn stem horen; en het zal worden één kudde en één Herder. Johannes 10:16.

De „stem” die zij horen, is de tweede „stem” van Openbaring hoofdstuk achttien, die luid roept bij de spoedig komende zondagswet, wanneer het oordeel over de grote hoer wordt verdubbeld, want zij heeft de maat van haar proeftijdszonde vol gemaakt.

„De profeet zegt: ‘Ik zag een andere engel nederdalen uit de hemel, hebbende grote macht; en de aarde werd verlicht door zijn heerlijkheid. En hij riep krachtig met sterke stem, zeggende: Babylon, die grote stad, is gevallen, is gevallen, en is geworden een woonstede der duivelen’ (Openbaring 18:1, 2). Dit is dezelfde boodschap die door de tweede engel werd gegeven. Babylon is gevallen, ‘omdat zij al de volken heeft doen drinken van de wijn van de toorn harer hoererij’ (Openbaring 14:8). Wat is die wijn?—Haar valse leringen. Zij heeft de wereld een valse sabbat gegeven in de plaats van de sabbat van het vierde gebod, en heeft de leugen herhaald die Satan Eva het eerst in Eden vertelde—de natuurlijke onsterfelijkheid van de ziel. Vele verwante dwalingen heeft zij wijd en zijd verbreid, ‘lerende leringen, die geboden van

mensen zijn' (Matteüs 15:9).”

‘Toen Jezus Zijn openbare bediening begon, reinigde Hij de Tempel van zijn heiligschennende ontwijding. Tot de laatste daden van Zijn bediening behoorde de tweede reiniging van de Tempel. Zo worden er ook in het laatste werk ter waarschuwing van de wereld twee onderscheiden oproepen tot de kerken gedaan. De boodschap van de tweede engel luidt: “Babylon is gevallen, is gevallen, die grote stad, omdat zij alle volken heeft doen drinken van de wijn van de toorn van haar hoererij” (Openbaring 14:8). En in de luide roep van de boodschap van de derde engel wordt een stem uit de hemel gehoord, die zegt: “Ga uit van haar, Mijn volk, opdat gij aan haar zonden geen gemeenschap hebt en opdat gij van haar plagen niet ontvangt. Want haar zonden zijn opgestapeld tot aan de hemel, en God heeft aan haar ongerechtigheden gedacht” (Openbaring 18:4, 5).’ Selected Messages, boek 2, 118.

Bij de spoedig komende zondagswet in de Verenigde Staten vangt het voortschrijdende uitvoerende oordeel over het Moderne Babylon aan, en begint de laatste periode van het oordeel over de levenden wanneer de twee oordelen elkaar overlappen. De derde boodschapper, die de weg bereidt voor het werk van de Boodschapper van het Verbond, vertegenwoordigt het werk gedurende de tijd van het oordeel over de levenden, dat begon op 11 september 2001 en eindigt wanneer de laatste van hen die thans het evangelie niet gehoorzamen, de tweede stem van Openbaring hoofdstuk achttien horen en uit Babylon komen. Dat werk wijst op de reiniging en zuivering van de tempel van de honderd vierenveertigduizend aan het begin van de bediening van de boodschapper die de weg bereidt, en vervolgens op een loutering en reiniging van de tempel van de grote schare aan het einde van de bediening van de boodschapper die de weg bereidt voor de Boodschapper van het Verbond.

Bij de spoedig komende zondagswet wordt de openbaring van de kracht van God die op Pinksteren plaatsvond, herhaald.

‘Niet één van ons zal ooit het zegel van God ontvangen zolang onze karakters ook maar één vlek of smet vertonen. Het is aan ons om de gebreken in ons karakter te verhelpen, om de tempel van de ziel te reinigen van iedere verontreiniging. Dan zal de late regen op ons neerdalen, zoals de vroege regen neerdaalde op de discipelen op de Pinksterdag...’

“Wat doet u, broeders, in het grote werk van voorbereiding? Degenen die zich met de wereld verenigen, ontvangen de wereldse vorm en bereiden zich voor op het merkteken van het beest. Degenen die zichzelf niet vertrouwen, die zich voor God verootmoedigen en hun zielen reinigen door de waarheid te gehoorzamen, dezen ontvangen de hemelse vorm en bereiden zich voor op het zegel van God op hun voorhoofden. Wanneer het decreet uitgaat en het stempel wordt opgedrukt, zal hun karakter tot in eeuwigheid rein en vlekkeloos blijven.”
Testimonies, volume 5, 214, 216.

Hier zou men kunnen struikelen over een schijnbare tegenstrijdigheid in het profetische Woord, hoewel dat niet nodig is. Met Pinksteren in de tijd van de discipelen werd de boodschap die met kracht bekleed was niet tot de heidenen gebracht, dat zijn degenen die het evangelie niet gehoorzamen ten tijde van de spoedig komende zondagswet. De boodschap die met Pinksteren met kracht bekleed was, werd tot het oude Israël gebracht, dat nog gedurende drieënhalf jaar in zijn

laatste genadetijd verkeerde.

Zeventig weken zijn bepaald over uw volk en over uw heilige stad, om de overtreding te voleinden, om aan de zonden een einde te maken, om de ongerechtigheid te verzoenen, om eeuwige gerechtigheid aan te brengen, om gezicht en profetie te verzegelen, en om de Allerheiligste te zalven. Daniël 9:24.

De boodschap die met Pinksteren met kracht werd bekleed, zou niet worden gebracht tot hen die het evangelie niet gehoorzaamden vóór Stefanus in het jaar 34 werd gestenigd. Zuster White wijst dikwijls op dit feit.

‘Dan,’ zei de engel, ‘Hij zal het verbond met velen bevestigen gedurende één week [zeven jaar].’ Gedurende zeven jaar nadat de Heiland Zijn bediening had aangevangen, moest het evangelie in het bijzonder aan de Joden worden gepredikt: drie en een half jaar door Christus Zelf, en daarna door de apostelen. ‘In het midden van de week zal Hij slachtoffer en spijsoffer doen ophouden.’ Daniël 9:27. In het voorjaar van het jaar 31 n.Chr. werd Christus, het ware Offer, op Golgotha geofferd. Toen scheurde het voorhangsel van de tempel in tweeën, ten teken dat de heiligheid en betekenis van de offerdienst geweken waren. De tijd was gekomen dat het aardse slachtoffer en spijsoffer moesten ophouden.

„De ene week — zeven jaar — eindigde in n.Chr. 34. Toen bezegelden de Joden door de steniging van Stefanus uiteindelijk hun verwerping van het evangelie; de discipelen die door de vervolging verstrooid waren, ‘gingen het land door en verkondigden overal het woord’ (Handelingen 8:4); en kort daarna werd Saulus, de vervolger, bekeerd en werd Paulus, de apostel der heidenen.” *The Desire of Ages*, 233.

De boodschap die met Pinksteren, vijftig dagen na Christus’ opstanding, met kracht werd bekleed, stemt overeen met de zondagswet waarbij het evangelie Christus’ andere kudde uit Babylon roept; toch was het pas drieënhalf jaar na het kruis dat de Joden „hun verwerping van het evangelie bezegelden”, en toen ging de boodschap tot de heidenen, die degenen zijn die toen het evangelie niet gehoorzaamden. De schijnbare tegenstrijdigheid wordt nog vergroot door de identificatie dat de Joden in 34 na Chr. hun verwerping van het evangelie bezegelden, want Zuster White zegt iets anders.

„Aangezien het gehele rituele bestel symbolisch was voor Christus, had het buiten Hem geen waarde. Toen de Joden hun verwerping van Christus bezegelden door Hem ter dood over te leveren, verwierpen zij alles wat betekenis verleende aan de tempel en zijn diensten. Zijn heiligheid was geweken. Hij was ten dode opgeschreven. Vanaf die dag waren de offergaven en de daarmee verbonden dienst betekenisloos. Evenals het offer van Kaïn brachten zij geen geloof in de Heiland tot uitdrukking. Door Christus ter dood te brengen, vernietigden de Joden in wezen hun tempel. Toen Christus werd gekruisigd, scheurde het binnenste voorhangsel van de tempel van boven tot beneden in tweeën, als aanduiding dat het grote, laatste offer was gebracht en dat het stelsel van offergaven voorgoed ten einde was gekomen.” *The Desire of Ages*, 165.

Verzegelden de Joden hun verwerping van het evangelie bij de steniging van Stefanus of bij het kruis van Christus? Deze schijnbare tegenstrijdigheid houdt verband met de schijnbare tegenstrijdigheid van het identificeren van de manifestatie van de kracht van God op Pinksteren met de spoedig komende zondagswet.

Wij zijn voornemens deze schijnbare tegenstrijdigheid in het volgende artikel op te helderen, maar ik wil ons eraan herinneren dat het doel van deze specifieke beschouwing gegrond is op het feit dat de profeten aanduiden dat Gods Laodicese volk in de laatste dagen het oordeel niet begrijpt. Wij hebben de tijd genomen om de verschillende perioden en doeleinden van het oordeel te herzien, opdat het duidelijk moge zijn hoe zowel het onderzoekend als het uitvoerend oordeel beide samenkomen bij de spoedig komende zondagswet. Om de openbaring te kunnen zien die met de schijnbare tegenstrijdigheden samenhangt welke wij zojuist naar voren hebben gebracht, moesten deze elementen worden nagegaan.

Wij zullen deze studie in het volgende artikel voortzetten.

„Rooms-katholieken erkennen dat de verandering van de sabbat door hun kerk is aangebracht, en zij voeren juist deze verandering aan als bewijs van het hoogste gezag van de kerk. Zij verklaren dat protestanten, door de eerste dag van de week als sabbat te onderhouden, haar macht erkennen om op goddelijk gebied wetten te stellen. De Roomse kerk heeft haar aanspraak op onfeilbaarheid niet prijsgegeven; en wanneer de wereld en de protestantse kerken een onechte sabbat van haar makelij aannemen, terwijl zij de sabbat van Jehovah verwerpen, erkennen zij in feite deze aanspraak. Zij mogen zich voor deze verandering op gezag beroepen, maar de drogreden van hun redenering is gemakkelijk te onderkennen. De papist is scherpzinnig genoeg om te zien dat protestanten zichzelf misleiden en willens en wetens hun ogen sluiten voor de feiten van de zaak. Naarmate de zondagsinstelling meer ingang vindt, verheugt hij zich, in de overtuiging dat zij uiteindelijk de gehele protestantse wereld onder de banier van Rome zal brengen.

„De verandering van de sabbat is het teken of merkteken van het gezag van de Roomse kerk. Degenen die, terwijl zij de aanspraken van het vierde gebod begrijpen, ervoor kiezen de valse sabbat te onderhouden in plaats van de ware, bewijzen daardoor eer aan die macht door welke alleen zij geboden is. Het merkteken van het beest is de pauselijke sabbat, die door de wereld is aangenomen in de plaats van de dag die God heeft ingesteld.

„Maar de tijd om het merkteken van het beest te ontvangen, zoals in de profetie is aangeduid, is nog niet gekomen. De tijd van beproeving is nog niet angebroken. Er zijn ware christenen in elke kerk, ook in de rooms-katholieke gemeenschap. Niemand wordt veroordeeld voordat hij het licht heeft ontvangen en de verplichting van het vierde gebod heeft ingezien. Maar wanneer het bevel zal uitgaan dat de valse sabbat oplegt, en wanneer de luide roep van de derde engel de mensen zal waarschuwen tegen de aanbedding van het beest en zijn beeld, zal de scheidslijn tussen het valse en het ware duidelijk worden getrokken. Dan zullen zij die in overtreding blijven volharden, het merkteken van het beest aan hun voorhoofd of aan hun hand ontvangen.”

„Met snelle schreden naderen wij deze periode. Wanneer protestantse kerken zich met de wereldlijke macht zullen verenigen om een valse godsdienst te handhaven, ter wille van het verzet waartegen hun voorouders de hevigste vervolging hebben doorstaan, dan zal de pauselijke sabbat worden afgedwongen door het verenigde gezag van kerk en staat. Er zal een nationale afval zijn, die slechts zal eindigen in nationale ondergang.” Bible Training School, 2 februari 1913.